

## Čierny vták

Oceán vo vlaku pokrýva zasnežené hory,  
neutopím sa len v jedinom mori.

Myslíš si, že mám strach?

Touto cestou sa tvoje čierno rozpúšťa vo vzduchu ako prach.

Už dlho kráčam s neznámym tieňom,  
toľkokrát som to zvrátila jedným slovom.

Pochop, snažím sa ťa chrániť,  
brániť.

Cítim sa inak,

ale nemôžem spustiť zrak.

Tvoj úsmev obráti celý tvoj obraz,  
o tom, že mrazivý je tvoj odraz.

Mám obavy...Čo keď sa znova objaví láska?

Pocit voľného vtáka, ktorý lieta bez okov.

Ako dlho ešte v úplnom tichu...Koľko rokov?

„Teda povedz mi: Prečo tá maska?“

## Som tvoj domov

Bol si svetlom môjho rána,  
zakaždým si mi dal lúč pocítiť.

No žiaľ som... stále sa prebúdzam sama(nahá),

Vto ráno som tvoju vôňu začala stratene cítiť.

Naladím rádio a každý tón chcem tvoj,  
v odraze som spoznala tvoj úsmev.

Po otvorení viečok spoznám, že bol môj,  
na ostrých črepinách, je poznať hnev.

Túžim len dať lásku tvojmu menu  
a priviesť ťa bezpečne domov.  
Z papiera vrátiť drevo,  
Navždy ťa obývať, v korunách mojich stromov.

Chcem ti vrátiť tvoj (nemý) smiech,  
pripomenúť, že Slnko je príjemnejšie ako sneh.  
Dať poznať, že i tá najväčšia bolesť sa v tomto domove rozpustí na prach,  
na páva sa zmeníš, Čierny vták.

Modrý oceán,  
už nechcem tak chladný.  
Na tejto ceste kráča neznámy pán:  
Ja -Ty?

Pod' so mnou domov,  
môžeš vzlietnuť.  
Nechaj sa obývať v korunách mojich stromov:  
„Je tu tvoja drahá šanca nechať toto vzplanúť?“

## Čiernym pierkom stáby byť

Čakám uprostred jazera ľadového,  
na hrejivý vánok tvojho priletu.  
Snažím sa strácať od pocitu mrazivého:  
Čo keď sa už nedočkám od minulého odletu?

Z mojich pier odchádza mrazivý vzduch,  
hladí nebo zimných slz.  
Strácam kontrolovateľný pulz:  
A čo keď bude večný tento kruh?

Čo ak... ma už čierna nezahreje?  
Čo ak... budem slncom spálená?  
Čo ak... vánok už nezaveje?  
Čo ak... už nie je šanca nádejná?

Isté črty konca spoznávam pod nohami,  
ľadom stávam sa, nemôžem utiecť.  
Na nebesia maľujem obrazy slovami,  
šance, že ťa znova zazriem, som pripravená sa zriecť.

Medzi nebom a zemou, cesty oddeľujú ma,

žiadam ťa, Čierny vták, aj bez dychu - miluj ma.  
Hlboko pod svetlom stáby čiernym pierkom:  
Čo keď?  
Ty... a... ja ?  
Naveky pod ľadom.

## Povedz mi, kto som, povedz mi o mne

„Tú noc, keď sme boli deti,  
pamätáš sa? Aký to bol deň?  
Hľadal som cestu von, znova, z temnoty.  
Chcem ti porozprávať jeden sen...  
Vráťme sa tam...“

„Povedz mi, kto som?  
Povedz mi o mne...“  
Nie dnes v noci, ale naveky chcem vedieť, každým dňom,  
prečo sa prebúdzam každou nocou v tom istom sne.

Nepamätám si farby a pestrosť citov,  
viem rozoznať len strach a chlad, nočných mesiacov.  
Bolesť a tmu, kde som bezcenný a bez rodiny,  
bez skutočného otca a skutočnej mamy.

Je to len ilúzia tejto chvíle a prítomného okamihu,  
je to len hra tvojej mysle.  
Chceš byť hrdina tvojho príbehu,  
iba porážky a upadáš na kolená nevinne.

Ty budeš v nebi a ja tam vedľa, pretože som stvorený z prázdnoty.  
„Počuješ, počuješ tie bez - melódiové noty?“  
A ja vidím iba čierne ruže, ani tie biele nevidím,  
pretože už nič necítim.

„Povedz mi, kto som?  
Povedz mi o mne...“  
Prosím, daj mi znamenie, kde je domov domovom?

„Povedz mi, kto sme?“

Ty si dieťa lásky a ja som dieťa skazy.

Našiel som zábavu smútku a sny, kde zomieram sú najlepšie.  
Poviem ti, ako bežíme v kruhu a to najsilnejšie,  
svet je šialený.

„Premýšľam o budúcnosti a o tom, čo je teraz.  
Ako z toho spraviť jeden život?“